

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Ebredvnensi, Arelatensi, & Aquen. Archiepiscopis, & suffraganeis eorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

castent, & dictus B. ejusdem Ecclesie syndicus se ad receptionem ipsius C. diceret non teneri, qui rescriptum obtinuerat ab apostolica sede per mendacia precum; iidem executores auditis quae fuerunt hinc inde proposita, & rationibus & allegationibus partium diligenter inspectis, de prudentum consilio per sententiam praedictis Canonicis praeceperunt ut memoratum C. in fratrem & Canonicum reciperent, & usque ad octavas Apostolorum proximo termino futuras, sicut uni ex aliis Canonicis beneficium assignarent; Canonicos ipsos, tam receptos, quam electos, si eorum sententiae non parerent, ex tunc auctoritate apostolica suspendentes. Verum dictus B. syndicus Ecclesiae supradictae respondit quod cum coram praedictis iudicibus constitutus in libello causam petitionis exprimi postulasset, & allegasset quod minor sine curatore postulare non posset, & ipsi causam petitionis libello exprimendam non esse & minorem posse sine curatore petere respondissent, ad sedem apostolicam appellavit. Sed iudices ipsi nec eorum voluerunt appellationi deferre, nec de indignitate ipsius Carneli, quam se asserit probaturum, cognoscere, dicentes quod causa criminalis sibi non fuerat ab apostolica sede commissa. Asseruit etiam idem B. coram iudicibus memoratis quod idem C. falsitatem suggesserat, & tacuerat veritatem; cum eos onus paupertatis falso allegasse dixisset, quod & tunc & modo verè poterat allegari, cum sufficienter esset probatum per testes eandem Ecclesiam tunc ex. & amplius, nunc verò cxxxv. librarum debito praegravari: quam etiam ex indulgentia bonae memoriae L. Papae praedecessoris nostri eidem Ecclesiae super senario Canonicorum numero servando concessa, fratrum numerositate gravari petebat, cum tunc temporis septem ibi essent Canonici constituti. Tacuerat etiam idem C. quod propter indignitatem suam, & quia major pars Canonicorum in eadem Ecclesia per sedem apostolicam instituta fuisset, & quod pro duobus eodem anno idem praedecessor noster suas eis curasset literas destinare, ab impetitione ipsius fuerant absoluti. In aliis etiam se a praedictis iudicibus asseruit fuisse contra justitiam gravatum. Cum autem dictus Cardinalis quae coram eo pro-

posita fuerunt nobis fideliter retulisset, intelligentes quod cui principale committitur, totum etiam delegatur sine quo iudicium exerceri non potest, causam ipsam vestro duximus examini committendam; discretioni vestrae per apostolica scripta mandantes quatenus ceteris exceptionibus ex Canonicorum parte propositis omnino cessantibus, si infra sex menses post harum receptionem literarum probare poterint eundem C. criminiosum esse vel alias indignum ad praedictum beneficium obtinendum, cum ecclesiastica beneficia non sint indignis concedenda personis, ipsi Carnelo super eadem Ecclesia silentium imponatis. Alioquin omni contradictione & appellatione cessante, ipsum in ea faciat admitti, & tractari caritate fraterna, & beneficium ei sicut uni ex aliis Canonicis assignari. Volumus autem ut a praedictis Canonicis sufficienti prius cautione recepta quod debeant parere iustitiae coram vobis, interdictum appellatione postposita relaxetis. Si verò latae sententiae parere noluerint, eos per excommunicationis sententiam compellatis. Datum Laterani VI. Kalend. Novembris.

*EBREDVNENSI, ARELATENSI,
& Aqnen. Archiepiscopis, & suffraganeis
eorum.*

SI ad excitandos fidelium populos ad subventionem orientalis provinciae, in qua Dominus Rex noster ante seculum salutem humani generis dignatus est operari, terrae ipsius miseriam saepius deploramus, si nuncios multiplicamus & literas, si mandata monitis & mandatis monita frequentius conculcamus, id agimus quod tenemur, volentes ei cuius vicem in terris gerimus exulanti per Ecclesiae filios subveniri, & fideles Ecclesiae ad subsidium Hierosolymitanae provinciae invitare verbo pariter & exemplo. Quis enim audiens salutis auctorem quasi captivum ab impiis detineri, se pro liberatione ipsius, si necesse fuerit, non ingerat etiam captioni? Quis pro eo non abneget semetipsum, qui pro nobis semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominis factus, & habitus ut homo? Quis non tollat crucem suam, & sequatur eum qui pro nobis crucis non dubitavit subire discrimen, factus obediens usque ad mortem,

*Epist. 106.
Vt in Concilio
Provinciali ob-
struere de ac-
quirendo sub-
sidio ad bellum
sacrum contra
Saracenos.*

mortem autem crucis? Numquid etiam esse potest aut debet in successore Petri verbum Domini alligatum, ut Ecclesie filios in ejus subsidium non confirmet qui pro Petro rogavit ne deficeret fides ejus, sed aliquando conversus fratres suos sollicitus confirmaret? Numquid præterea terræ illius possumus oblivisci in qua Dominus noster posuit fidei fundamentum, cum Propheta sibi quodammodo imprecando proclamet: *Si oblitus fuero tui Hierusalem, oblivioni detur dextera mea. Adhæreat lingua mea faucibus meis, si non meminero tui.* Ne autem illud nobis valeat imputari quod in Evangelio legitur, *Dicunt enim, & non faciunt*, nec rursus onera gravia & importabilia aliis imponere videamur, nos autem ea nolimus digito etiam nostro movere, sed facere pariter & docere volentes, dilectis filiis nostris S. rr. sanctæ Prædixis Presbytero & P. sanctæ Mariæ in via lata Diacono Cardinalibus, apostolicæ sedis Legatis, imposuimus signum crucis, quos in expensis propriis cum alio competenti subsidio in ducatum exercitus Christiani ad partes Hierosolymitan. dante Domino transmittemus. Ut autem Ecclesiarum Prælati ad opus tam pium & necessarium subditos suos provocent non minus exemplo quam verbo, de communi deliberatione fratrum nostrorum statuimus ut universi Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, Priores, & alij Ecclesiarum Prælati certum numerum bellatorum, vel pro certo numero certam pecuniæ quantitatem, penfatis facultatibus singulorum, ad expugnandam paganorum barbariem & hereditatem Domini servandam non differant destinare. ad quod etiam minores Clerici manum porrigant secundum proprias facultates. Si quis autem (quod non credimus) constitutioni tam piæ & necessariæ præsumpserit obviare, sicut sanctorum canonum transgressorem decernimus puniendum, & usque ad satisfactionem condignam ab officio manere suspensum, peccatorum veniam & apostolicæ protectionis præsidium indulgentes, juxta quod in generalibus litteris aperte distinguitur, his qui terræ nativitatæ dominicæ studuerint humiliter & efficaciter subvenire. Ut autem id melius & facilius in vestra provincia compleatur, dilectum filium R. Subdiaconum nostrum Massilien. Præpositum,

virum literatum, providum, & honestum, nobis & fratribus nostris acceptum, ad partes vestras duximus destinandum; universitati vestræ per apostolica scripta mandantes quatenus eum recipiatis humiliter & devotè, ac vos, fratres Archiepiscopi, provinciale Concilium cum eo pariter convocetis, & quod quisque vestrum pro subventionem terræ in numero militum vel quantitate pecuniæ præstare debeat, disponatis: ita quod nihil impediatur quò minus congruo tempore, cum necessitas festinationem exposculet, ad partes ultramarinas succursus transeat exoptatus: taliter ad commonitionem ipsius Subdiaconi mandatum apostolicum impleturi, quod penam constitutam à nobis & expressam superius evadentes, laudem à nobis & à Deo præmium mereamini sempiternum. Nobiles etiam, Comites, & Barones, & universum populum sollicitudini vestræ commissum sedulis exhortationibus inducatis ut ad terræ sanctæ subsidium in personis vel rebus in suorum remissionem criminum viriliter accingantur.

NOBILI VIRO VV. COMITI
Forcalcarienti. [Sine salutatione.]

SI ad actus tuos Dominus hæcenus secundum meritum tuorum exigentiam respexisset, posuisset te ut rotam & sicut stipulam ante faciem venti, quinimmo multiplicasset fulgura, ut iniquitatem tuam de superficie terræ deleteret, & justus lavaret manus suas in sanguine peccatoris. Nos etiam & prædecessores nostri, si ad iniquitates, quas operata est manus tua, debitum habuissimus respectum, non solum in te (sicut fecimus) anathematis curassemus sententiam promulgare, immo etiam universos fidelium populos in tuum excidium armassemus, ut vel saltem temporalis poena compulsus, ab errore desisteres, vel ea depressus, tam spiritualiter quam tēporaliter interires. Verum quoniam justus & misericors Dominus misericordiam superexaltat judicio, & miserationes ejus sunt super omnia opera ejus, sustinuit usque modò tuam nequitiam patienter, ut nunc tandem tuam malitiam recognoscens, dares gloriam creatori, & reversus ad mentem, ardentius jam ultimò in ejus devotione ferueres quàm hæcenus in his quæ ipsius sunt voluntatis contraria feruisti. Nos etiã,

Epist. 407.
Ut ad bellum
sacrum una cum
aliis Christianis
Principibus
proficiscatur.